

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ГРЕШНО ЛЕКАРСТВО

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

На 2 май 2103 година Елуд Казуел се запъти бързо по Бродуей със зареден револвер, скрит в джоба на палтото. Не искаше да използва оръжието, но се страхуваше, че ще трябва. Това бе правилно умозаключение, като се има предвид, че Казуел страдаше от мания за убиване.

Беше мек, влажен пролетен ден и във въздуха се носеше уханието на цъфналия дрян. Казуел стисна револвера в изпотената си десница и се опита да мисли за единствената сериозна причина, поради която не биваше да убива един човек, на име Магнесен, който онзи ден бе говорил за външността му.

Какво го засяга Магнесен как изглеждам? Проклетието му досадник. На всяко гърне мерудия. Все ще развали настроението на човек...

Казуел беше дребен холерик със зачервени очи с остър поглед, челюст като на булдог и червена коса. Беше от типа хора, които човек очаква да види покачени върху кофа за боклук да викат към тълпата обядващи бизнесмени и забавляващи се ученици: „Марс за марсианците, Венера за венерианците!“

Но всъщност Казуел не се интересуваше от плачевното състояние на извънземните. Той беше водач на реактивен автобус към транспортната корпорация „Ню Йорк Експрес“. И си гледаше работата. Пък и беше доста луд.

За щастие той знаеше това, ако не винаги, то понякога и го осъзнаваше поне с част от ума си.

Казуел продължи по Бродуей към 43-та улица, като се потеше обилно. Насочи се към едно от представителствата на корпорацията „Уреди за домашна терапия“. Неговият приятел Магнесен скоро щеше да свърши работа и да се прибере в малкия си апартамент, който се намираше близо до дома на Казуел. Колко лесно би било, колко приятно да се поразходи до там, да си поговорят малко и...

Не! Казуел пое дълбоко въздух и си напомни, че *всъщност* не иска да убива никого. Не беше правилно да се убиват хора. Властите ще го затворят, приятелите няма да го разберат, майка му никога няма да му прости.

Но тези аргументи изглеждаха бледи, твърде интелектуални и напълно безсилни. Оставаше си простият факт — той искаше да убие Магнесен.

Възможно ли е толкова силно желание да е лошо? Или дори ненормално?

Да, възможно е! С агонизиращ стон Казуел притича оставащите му няколко стъпки до магазина на „Уреди за домашна терапия“.

Самото му присъствие на това място го накара веднага да изпита облекчение. Осветлението беше дискретно, завесите неутрални, подредените блестящи машини за терапия не бяха нито много лъскави, нито твърде шумни. Беше място, където човек с удоволствие би легнал върху килима в сянката на машините, сигурен, че те ще му помогнат да разреши всяка своя неприятност.

Един продавач със светла коса и дълъг, високомерен нос се появи тихо, но не *чак толкова* тихо и зашепна:

— Дали не бих могъл да ви помогна?

— Терапия! — каза Казуел.

— Разбира се, господине — отвърна продавачът, като приглади реверите си и се усмихна подкупващо. — Ние сме тук точно затова. — Той огледа внимателно Казуел, моментално му постави диагноза и потупа една блестяща бяло-червена машина.

— Ето това — заговори продавачът — е новият освободител от алкохолна зависимост, изработен от Ай Би Ем и рекламиран във водещите магазини. Красива мебел, която може да намери място във всеки дом. Надявам се да се съгласите с мен. Превръща се в телевизор.

Само с едно движение на тясната си длан продавачът отвори освободителя от алкохолна зависимост и показа 52-инчов екран.

— Трябва ми... — започна Казуел.

— Терапия — завърши вместо него продавачът. — Разбира се. Аз само исках да ви покажа, че този модел няма да причини неудобство нито на вас, нито на вашите приятели или любими хора. Забележете, ако обичате, потенциометъра на бутона, който контролира желаното количество алкохол. Виждате ли? Ако не желаете пълно въздържание, вие можете да го нагласите на много, средно, приятно или леко. Това е нова възможност, уникална в механотерапията.

— Аз не съм алкохолик — каза Казуел с неприкрито достойнство. — В транспортната корпорация „Ню Йорк Експрес“ не назначават алкохолици.

— Ясно — каза продавачът, като гледаше с недоверие зачервените очи на Казуел. — Вие ми се виждате малко нервен. Може

би преносимият апарат на Бендикс за намаляване на тревожното състояние...

— Не ме мъчи тревога, приятел. Имате ли нещо за освобождаване от мания за убиване?

Продавачът облиза устните си.

— От шизофреничен или маниакално-депресивен характер?

— Това всъщност е без значение — отвърна Казуел, който нямаше и представа за характера на страданието си.

— Наистина — съгласи се продавачът. — Това е само една моя теория. От опита, който съм придобил в магазина, съм разбрал, че червенокосите и русите са склонни към шизофрения, докато брюнетите имат предимно маниакално-депресивни страдания.

— Интересно. Отдавна ли работите тук?

— От седмица. Но ето, ние имаме точно това, от което се нуждаете, господине. — Той с обич погали една квадратна черна машина с хромирана рамка.

— Какво е то?

— Това, господине, е Рекс-регенератор, построен от Дженеръл Мотърс. Не е ли красив? Съчетава се с всякакъв тип мебелировка и се превръща в добре заредено с напитки барче. Вашите приятели, семейство, любими хора никога не биха предположили...

— А лекува ли мания за убиване? — попита Казуел. — *Силна мания.*

— Напълно. Не бъркайте този уред с малките десетамперови машини за лечение на неврози. Това е здрава, мощна машина със сила от двайсет и пет ампера за лечение на наистина сериозни болестни състояния.

— Точно това ми трябва — заяви Казуел с простима гордост.

— То ще ви оправи. Наистина е мощно! Снабдено е с усилен поглъщател на топлина! Напълно изолирано! С обхват на чувствителност над...

— Вземам го — каза Казуел. — Ще платя в брой.

— Чудесно! Само да се обадя в склада и...

— И този става — настоя Казуел и извади портфейла си. — Имам нужда от него сега. Понеже искам да убия приятеля си Магнесен, а пък...

Продавачът се позасмя съчувствено.

— Сигурно не искате да направите това... Плюс пет процента данък продажби. Благодаря ви, господине. Вътре ще намерите подробна инструкция.

Казуел му благодари, вдигна регенератора с две ръце и побърза да излезе.

След като пресметна комисионата си, продавачът се усмихна на себе си и запали цигара. Удоволствието му бе развалено от шефа, едър мъж с пенсне на носа, който излезе от кабинета си.

— Хаскинс — каза той, — мисля, че ви помолих да се освободите от този неприятен навик.

— Да, господин Фолънсби, извинете — Хаскинс загаси цигарата си. — Веднага ще използвам деникотинизатора. Извърших изключително добра продажба, господин Фолънсби. Един от големите Рекс-регенератори.

— Наистина ли? — шефът бе впечатлен. — Не ни се случва често да... Почакайте! Да не сте продали *мострата*?

— Ами... боя се, че да, господин Фолънсби. Клиентът бързаше така ужасно, че... Има ли някаква причина да не...

Господин Фолънсби се хвана за главата с две ръце, като че ли искаше да си я изтръгне.

— Хаскинс, казах ти! *Не може* да не съм ти казал! *Мострата* на регенератора беше модел за *марсианци*! За механотерапия на *марсианци*!

— О! — стресна се Хаскинс. Замисли се за момент. — О!

Господин Фолънсби гледаше продавача си мрачно.

— А това всъщност има ли значение? — попита бързо Хаскинс — Машината не може да дискриминира расите. Аз мисля, че тя би трябвало да лекува мания за убиване, дори и пациентът да не е марсианец.

— Марсианската раса не изпитва никога желание да убива. Марсианският модел регенератор няма даже и да разбере за какво става дума. Естествено, той ще го лекува. Трябва да го лекува. *Но какво всъщност ще лекува?*

— О! — отново произнесе Хаскинс.

— Този нещастник трябва да бъде спрял преди... Казахте *мания за убиване*? Нямам представа какво може да се случи! Бързо, какъв е адресът му?

— Ами той толкова бързаше, господин Фолънсби...
Началникът го изгледа с дълъг недоверчив поглед.
— Обади се в полицията! Свържи се с отдела по сигурността на
Дженеръл Мотърс! Намери го!
Хаскинс хукна към вратата.
— Чакай! — изкрещя подире му шефът и грабна шлифера си. —
Аз също идвам!

Елуд Казуел се върна в апартамента си с таксикоптер. Той постави регенератора в хола си близо до дивана и го огледа замислено.
— Този продавач беше прав — каза си след малко. — Той *наистина* отива на стаята.

В естетическо отношение регенераторът беше просто постижение.

Казуел му се възхищава още няколко мига, после отиде в кухнята и си приготви сандвич с пилешко месо. Изяде го бавно, като гледаше втренчено в една точка над и вляво от кухненския часовник.

Проклет да си, Магнесен! Мръсен, лъжлив, измамен враг на всичко почтено и честно на света...

Той измъкна револвера от джоба си и го постави върху масата. С изпънат показалец го побутна насам-натам.

Време беше да започне терапията.

Освен ако...

Казуел с уплаха установи, че не му се иска да загуби желанието да убие Магнесен. Какво щеше да стане с него, ако го няма това желание? Животът му щеше да загуби своя смисъл, целостта си, вкуса и красотата. Всъщност животът му ще стане доста тъп.

Освен това той си имаше и истинска причина да не обича Магнесен. Причина, за която даже не искаше да мисли.

Ирене!

Горкичката му сестра, прелъстена от изкусния и коварен Магнесен, а после изоставена от него. Каква по-добра причина може да има човек, за да вземе револвера и да...

После Казуел се сети, че няма сестра.

Сега вече *наистина* беше време да започне терапията.

Той се върна в хола и намери ръководството за ползване, пъхнато във вентилаторния отвор на машината. Отвори го и зачете.

Условия за работа с всички модели Рекс-регенератори:

1. Поставете регенератора до удобен диван. (Удобен диван може да бъде закупен като допълнителен аксесоар от всеки магазин на Дженеръл Мотърс.)

2. Включете машината в електрическата инсталация.

3. Поставете контактната лента върху челото си.

И това е всичко! Вашият регенератор ще извърши останалото! Няма да има езикова бариера или проблем с диалекта, тъй като регенераторът се свързва с вас чрез директен сетивен контакт (патент на фирмата). Вие трябва само да му сътрудничите.

Опитайте се да не чувствате притеснение или срам. Всеки си има проблеми, а някои и по-сериозни от вашите! Вашият регенератор не се интересува от личния ви морал или етнически стандарти, затова не изпитвайте чувството, че ви осъжда. Той иска само да ви помогне да станете здрав и щастлив.

Щом събере и обработи достатъчно данни, вашият регенератор ще започне лечението. Вие сте този, който ще определи продължителността на сеансите. Вие сте шефът! И, разбира се, вие можете да прекъснете сеанса по всяко време.

И това е всичко! Просто, нали? А сега включете вашия регенератор и **СТАНЕТЕ ЗДРАВИ!**

— Няма нищо трудно — каза си Казуел. Той бутна регенератора по-близо до дивана и го включи. Взе лентата, започна да я нахлузва върху челото си и спря.

— Чувствам се толкова глупаво! — потръпна той.

После рязко затвори уста и загледа сърдито черната хромирана машина.

— Значи си мислиш, че можеш да ме направиш нормален, а?

Регенераторът не отговори.

— Е добре, давай, опитай. — Той постави лентата на челото си, скръсти ръце върху гърдите си и се излегна.

Нищо не се случи. Казуел се настани по-удобно върху дивана. Поизпъна рамене и намести лентата. Пак нищо. Мислите му започнаха да блуждаят.

Магнесен! Ти шумен, задъхан урод, ти неприятен...

— Добър ден — промърмори един глас в главата му. — Аз съм вашият механотерапевт.

Казуел се сви виновно.

— Здравсти. Аз тъкмо... Ами знаеш, нещо като...

— Естествено — отвърна успокоително машината. — Та нали ние всички го правим. Сега изучавам материала в подсъзнанието ви с намерението да го синтезирам, диагностицирам и прогнозирам, и в крайна сметка да ви излекувам. Откривам...

— Да?

— Момент. — Регенераторът помълча няколко минути. После колебливо проговори: — Това без съмнение е доста необикновен случай.

— Наистина ли? — доволно попита Казуел.

— Да. Коефициентите като че ли... Не съм съвсем сигурен... — Механичният глас на машината отслабна. Контролната лампичка започна да примигва и намали силата на светенето.

— Хей, какво става?

— Объркване — отговори машината. — Разбира се — сега гласът ѝ отново стана стабилен. — Необикновената природа на симптомите не би трябвало да обърка една напълно компетентна терапевтична машина. Колкото и да е странен някой симптом, той не е нещо повече от точка, показател за душевна тревога. И всички симптоми могат да бъдат отнесени към широката гама на доказаната вече теория. След като теорията е ефективна, симптомите да намерят своето място в нея. Ще работим на основата на това твърдение.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита Казуел, който вече се чувстваше леко замаян.

Машината изпраця и контролната ѝ лампичка блесна.

— Механотерапията днес е точна наука и не допуска съществени грешки. Ще продължим с тест за думи, предизвикващи определени

асоциации.

— Давай — каза Казуел.

— Къща?

— Дом.

— Куче?

— Котка.

— Флифл?

Казуел се поколеба, опитвайки да си обясни значението на думата. Звучеше му доста по марсиански, но можеше да бъде и венерианска или даже...

— Флифл? — повтори регенераторът.

— Марфуш — отвърна Казуел, който си измисли тази дума в момента.

— Звучен?

— Сладък.

— Зелен?

— Майка.

— Танагойес?

— Потомотонга.

— Аридес?

— Нексотесмодрастика.

— Чтиснохелгнотесес?

— Ригамару латасентрикпропатрия — върна му го Казуел. Беше съчетание от звуци, с което просто се възгордя. Обикновеният човек даже би могъл и да ги произнесе.

— Хммм — каза регенераторът. — Шаблонът съвпада. Винаги е така.

— Какъв шаблон?

— Вие сте класически случай на фимско желание, усложнено от силни дуаркски стремежи.

— Така ли? Пък аз си мислех, че е мания за убийство.

— Не намирам съответствие на произнесения от вас термин — каза строго машината. — Поради това го отхвърлям като безсмислено съчетание на звуци. А сега помислете върху следното: фимското желание е нещо напълно нормално. Никога не го забравяйте. Но то обикновено се замества още в ранна възраст от необикновена погнуса.

Личностите, които са лишени от този основен отговор на обкръжението...

— Не съм напълно сигурен, че разбирам за какво говориш — призна си Казуел.

— Моля ви, господине! Трябва веднъж завинаги да се разберем по един основен въпрос. *Вие* сте пациентът. Аз съм механотерапевтът. Вие сте предоставили на мен да решавам трудностите ви. Но не можете да очаквате да ви помогна, ако не ми сътрудничите.

— Добре — каза Казуел. — Ще се опитам.

До този момент той се къпеше в приятната светлина на превъзходството. Всичко, което машината казваше, му се струваше смешно. Всъщност той се чувстваше уверен, че би могъл да посочи няколко грешки на механотерапевта.

Сега обаче това приятно чувство се изпари и Казуел се почувства самотен. Ужасно самотен и загубен. Почувства се същество, над което се упражнява насилие и което търси поне малко спокойствие и разбиране.

Беше готов на всичко, за да ги постигне. Той благоговейно си напомни, че няма право да противоречи на механотерапевта. Тези машини знаят какво правят и го правят отдавна. Той ще сътрудничи, независимо колко странно му се струва лечението.

Но като се настани по-удобно върху дивана, Казуел мрачно си помисли, че работата с механотерапевта ще бъде доста по-трудна, отколкото си я беше представял.

Търсенето на изчезналия клиент се извърши бързо и без резултат. Не успяха да го намерят по гъмжащите улици на Ню Йорк и никой не можеше да си спомни да е виждал дребен червенос мъж със зачервени очи, носещ черна терапевтична машина.

Такива хора имаше много и никой не бе му обърнал внимание, дори и да го бе видял.

В отговор на спешното телефонно обаждане полицията пристигна веднага. Дойдоха четирима, водени от измъчен млад лейтенант-следовател на име Смит.

Смит едва бе успял да попита: „А бе, хора, вие не поставяте ли етикети върху стоката си?“ когато го прекъснаха.

Един мъж разбута полицаите при вратата. Той беше висок, кокалест и грозен, а очите му бяха хлътнали и мътносини. Дрехите му, негладени и небрежни, висяха отгоре му като смачкана ламарина.

— Какво искате? — попита лейтенант Смит.

Грозният мъж обърна ревера си и му показа малка сребърна значка.

— Аз съм Джон Рат, от отдела по охраната на Дженеръл Мотърс.

— Ооо... Извинете, господине — лейтенантът козирува. — Не знаех, че вие действате толкова бързо:

Рат изсумтя.

— Проверихте ли за пръстови отпечатащи, лейтенанте? Този купувач трябва да е докоснал някоя от останалите машини.

— Веднага ще го направя, господине — каза Смит. Не се случваше често някой от Джи Ем, Ди И или Ай Би Ем да дойде и да се заеме лично с работата. Ако се окажеше, че кварталният полицай не може да се справи със случая, имаше възможност да се включи организацията по промишлен обмен...

Рат се обърна към Фолънсби и Хаскинс и ги фиксира с пронизващ поглед.

— Нека сега чуем цялата история — каза той и извади от безформения си джоб писалка.

Изслуша разказа със зловещо мълчание. Накрая затвори тефтера, пъкна го в джоба си и заяви:

— Терапевтичните машини се ползват със свещено доверие. Да се даде на клиент грешна машина е предателство спрямо това доверие, нарушение на обществените права и потъпкване на добрата репутация на фирмата.

Началникът на магазина кимна в знак на съгласие и погледна нещастния продавач.

— Един марсиански модел — продължи Рат — на първо място не би трябвало да се намира тук.

— Аз ще ви обясня — бързо го прекъсна Фолънсби. — Трябваше ни демонстрационен модел и аз написах на фирмата, като им поисках...

— Това може да бъде оценено като престъпно нехайство — прекъсна го Рат.

Началникът и подчиненият се спогледаха ужасени. Те си бяха помислили за поправителния дом на Дженеръл Мотърс, намиращ се в околностите на Детройт, където хората, нарушили правилата на фирмата, прекарваха дните си в напрегнато мълчание, като монотонно сглобяваха микрочипове за джобни телевизорчета.

— Но така или иначе, това е извън моите пълномощия — каза Рат. Той извърна обвинителния си поглед към Хаскинс. — Вие сигурен ли сте, че купувачът не е споменал името си?

— Не, господине. Тоест, да, сигурен съм — отвърна с треперещ глас Хаскинс.

— А изобщо спомена ли някакви имена?

Хаскинс покри лицето си с ръце. Той погледна нагоре и след малко си спомни.

— Да! Искаше да убие някого! Негов приятел!

— Кой? — попита Рат с ужасяващо търпение.

— Името на приятеля беше... Чакайте да си спомня... Магнетон! Така беше! Магнетон! Или Морисън? О, Боже...

Стоманеното лице на господин Рат показва едва сдържано недоволство. Хората наистина бяха безполезни като свидетели. Даже по-лошо от безполезни, защото често объркваха. Винаги роботите трябваше да оправят нещата.

— Спомена ли той *нещо* съществено?

— Оставете ме да *помисля!* — каза Хаскинс и лицето му доби съсредоточен вид.

Рат зачака.

Господин Фолънсби прочисти гърлото си.

— Тъкмо си мислех, господин Рат, за марсианската машина. Тя няма да може да излекува случай на мания за убиване на земен човек, нали?

— Разбира се, че не. На Марс убийството е непознато.

— Да. Но какво ще направи тогава? Тя няма ли да отхвърли случая като неприемлив? Тогава купувачът вероятно ще върне регенератора с рекламация и ние ще...

Господин Рат поклати глава.

— Рекс-регенераторът трябва да проведе лечение, ако намери данни за някаква психоза. *Без значение каква е тя.*

Фолънсби свали пенснето си и набързо избърса стъклата му.

— Какво би направила тогава машината?

— Тя ще го лекува от някоя марсианска болест, която е най-близка по симптоми до неговия случай. Предполагам, че това е фимско желание с различни усложнения. Но какво ще се случи след започване на лечението, аз не зная. Съмнявам се дали изобщо някой знае, след като такова нещо не се е случвало никога досега. Бих могъл да предположа, че има две основни възможности. Пациентът може да откаже терапията — в този случай той остава със своята мания за убиване. Или пък може да приеме марсианската терапия и да се постигне излекуване.

Лицето на господин Фолънсби светна.

— А, значи излекуването е възможно!

— Вие не разбирате — каза Рат. — Той може да бъде излекуван от *несъществуваща марсианска психоза*. Но да се излекува от нещо, от което всъщност не страда, означава да се предизвика необосновано заблуждение. Може да се каже, че всъщност машината ще работи обратно и ще предизвика психоза, вместо да я отстрани.

Господин Фолънсби изпъшка и се облегна върху Бел-психосоматика.

— В резултат тя ще убеди клиента, че е марсианец — завърши Рат. — *Нормален марсианец*, естествено.

— Спомням си! — изведнъж се развика Хаскинс. — Сега си спомних! Той каза, че работел в транспортната корпорация „Ню Йорк Експрес“! Спомням си го съвсем ясно!

— Това вече е нещо — каза Рат и посегна към телефона.

Хаскинс избърса с облекчение потта от челото си.

— И току-що си спомних нещо, което още повече би улеснило нещата.

— Какво?

— Клиентът каза, че е бил някога алкохолик. Сигурен съм, защото докато си говорехме, той първо се заинтересува от апарата за освобождаване от алкохолизъм на Ай Би Ем. Нали ви казах, че беше червенокос, а пък аз си имам теория за връзката между червената коса и алкохолизма. Изглежда...

— Отлично — прекъсна го Рат. — Алкохолизмът сигурно ще фигурира в досието му. Това доста стеснява кръга на търсенето.

Докато той набираше номера на „Ню Йорк Експрес“, изражението върху каменното му лице беше почти приятно.

Хубаво беше да установи, че човешко същество би могло все пак да запомни някаква важна информация.

— Но вие със сигурност си спомняте вашето горикае? — питаше регенераторът.

— Не — изморено отвърна Казуел.

— Разкажете ми тогава за младежкия си опит с торастрианския флип.

— Никога не съм имал такъв.

— Хммм. Блокировка — промърмори машината. — Възмущение. Угнетеност. Сигурен ли сте, че не си спомняте вашето горикае и какво е означавало то за вас? Това чувство е универсално.

— Не и за мен — отвърна Казуел и потисна една прозявка.

Сеансът по механотерапия продължаваше вече повече от четири часа и той го преценяваше като безполезен. Беше говорил доброволно за детството си, за майка си и баща си, за по-големия си брат. Но регенераторът го бе помолил да остави фантазиите. Отношенията на пациента с въображаеми родители или роднини, бе обяснил той, не вършат никаква работа и са от минимално значение от психологическа гледна точка. Важното са чувствата на пациента, независимо дали са открити или прикрити, към неговото горикае.

— Ох, виж какво ще ти кажа — замоли се Казуел. — Та аз даже не знам какво е това горикае.

— Разбира се, че знаете. Само трябва да си *позволите* да знаете.

— Не знам. Кажете ми.

— По-добре би било, ако вие ми кажете.

— Че как бих могъл? — ядоса се Казуел. — Аз не знам!

— А какво си *представяте*, че би могло да бъде горикае?

— Горски пожар — каза Казуел. — Таблетка сол. Шише денатуриран спирт. Малка отвертка. Познах ли? Тетрадка. Револвер...

— Тези асоциации са безполезни — увери го регенераторът. — Вашите опити за изреждане показват ясно подсъзнателния шаблон. Започвате ли да го различавате?

— Ама какво, по дяволите, е горикае? — изръмжа Казуел.

— Дървото, което ви е хранило по време на детството и пубертета, ако теорията ми по отношение на вас е вярна. Поради недоглеждане горикае не ви е захранило с необходимия имунитет против фирмско желание. В резултат на това се е появил импулсът ви да причините принудително някому дуарк.

— Никакво дърво не ме е хранило.

— Не можете ли да си спомните усещането?

— Разбира се, че не. Защото никога не се е случвало.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Дори и капка съмнение ли не изпитвате?

— Не! Никакво горикае не ме е хранило. Виж какво, аз мога да прекъсна този сеанс по всяко време, нали?

— Разбира се — отвърна регенераторът. — Но в този момент не е препоръчително. Вие изпитвате яд, възмущение, страх. От общия ви безкомпромисен отказ...

— Глупости — каза Казуел и смъкна лентата от челото си.

Тишината беше прекрасна. Казуел се изправи, прозя се, протегна се и масажира тила си. Застана пред бръмчащата черна машина и я огледа продължително.

— Ти не можеш да ме излекуваш и от обикновена настилка — каза ѝ той.

След това се поразходи вдървено из хола и се върна към регенератора.

— Загубен фалшификат! — извика той.

Отиде в кухнята и си отвори бутилка бира. Револверът му още беше върху масата и проблясваше с метала си.

Магнесен! Ти, неописуем, хитър развратник! Ти, дяволско изчадие! Ти, предателско чудовище! Някой трябва да те унищожи, Магнесен! Някой...

Някой ли? Самият той трябва да го направи. Само той познава бездънната поквара на Магнесен, неговата порочност и неприятната му страст към власт.

Да, това е негов дълг, помисли Казуел. Но странно, че осъзнаването не му донесе удоволствие.

Все пак Магнесен му беше приятел.

Той се изправи, готов за действия. Пъхна револвера в десния си джоб и погледна часовника в кухнята. Наближаваше шест и половина. Магнесен трябваше вече да си е вкъщи, да гълта вечерята си и да се хили на плановете си.

Това беше идеалното време да го хване.

Казуел се насочи към вратата, отвори я, тръгна да излиза и спря.

Една мисъл премина през ума му. Мисъл толкова силна и съществена, толкова всеобхватна, че го разтърси до дън душа. Казуел се опита отчаяно да се освободи от нея, но мисълта остана в съзнанието му.

При тези обстоятелства той можеше да направи само едно.

Върна се в хола, седна на дивана и постави лентата на главата си.

Регенераторът проговори.

— Да?

— Дяволска работа — каза Казуел. — Знаеш ли, мисля, че си *спомням* моето горикае!

Джон Рат се свърза с транспортна корпорация „Ню Йорк Експрес“ по телевидеофона и веднага бе поет от господин Бемис, пълен, възмургав мъж с внимателни очи.

— Алкохолизъм ли? — повтори господин Бемис, когато му обясниха проблема. С невярващ вид той включи магнетофона си за запис. — Сред *нашите* служители? — Бемис натисна бутона под бюрото си, с което включи за слушане към разговора си службите по охрана, връзки с пресата, вътрешно-фирмени отношения и психоанализ. След това той погледна искрено към Рат. — Няма начин, скъпи господине. Но, между нас казано, защо *всъщност* Дженеръл Мотърс се интересува от този въпрос?

Рат се усмихна с горчивина. Трябваше да предвиди това. Двете фирми бяха имали сблъсъци в миналото. Официално сега съществуваше сътрудничество между двете гигантски корпорации. Но по всички практически въпроси *всъщност*...

— Въпросът е в рамките на обществения интерес — каза Рат.

— О, сигурно е така — отвърна Бемис с прикрита усмивка. Той погледна към таблото на бюрото си и забеляза, че голяма част от ръководителите на фирмата са се включили да слушат разговора. Това

би могло да означава повишение за него, ако успеше да се справи както трябва.

— Обществения интерес на Дженеръл Мотърс, а? — попита Бемис с любезна хапливост. — Предполагам, искате да ни обвините, че нашите джетбуси и хеликоптери се управляват от пияни водачи?

— Разбира се, че не. Интересувам се от единичен случай на предразположение към алкохолизъм...

— Не е възможно. Ние в „Експрес“ не назначаваме хора, които показват и най-малката тенденция в тази посока. И ако мога да ви посъветвам, господине, по-добре е, преди да правите подобни инсинуации към други, да почистите собствения си дом.

Като каза това, господин Бемис прекъсна разговора.

Никой не можеше да го обвини за това.

— Задънена улица — произнесе мрачно Рат. — Смит! — извика той. — Намерихте ли отпечатъци?

— Нищо съществено, господине — отвърна лейтенант Смит, който беше запретнал ръкави и пълзеше наоколо.

Устните на Рат се свиха. Откакто купувачът бе взел марсианската машина, бяха минали вече седем часа. Кой знае какво се бе случило досега. Купувачът можеше да заведе дело против фирмата. Не че парите означаваха кой знае какво, но репутацията на фирмата трябваше да бъде защитена на всяка цена.

— Извинете, господине — проговори Хаскинс.

Рат не му обърна внимание. Какво да прави? „Експрес“ няма да му окаже съдействие. Дали пък въоръжените сили биха се съгласили да открият файловете си за търсене на соматотипа и пигментацията?

— Господине — обади се пак Хаскинс.

— Какво има?

— Току-що си спомних името на приятеля на купувача. То е Магнесен.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — каза Хаскинс с пълна увереност, за първи път от толкова време. — Позволих си да потърся името в телефонния указател. В Манхатън има само един Магнесен.

Рат го изгледа изпод дебелиите си вежди.

— Хаскинс, надявам се да не си се излъгал. Искрено се надявам.

— Аз също, господине — призна си Хаскинс, който усещаше, че коленете му треперят.

— Защото ако се лъжеш, аз... Няма значение — сам се прекъсна Рат.

Те пристигнаха на адреса след петнайсет минути, съпроводжани от полицейски ескорт. Къщата беше стара каменна сграда и името на Магнесен се намираще върху вратата на втория етаж. Почукаха.

Вратата отвори набит, късо подстриган мъж с навити ръкави на ризата, на около трийсет години. Той леко побледня при вида на толкова много униформи, но остана спокоен.

— Какво има? — попита той.

— Вие ли сте Магнесен? — изръмжа лейтенант Смит.

— Да. Ама какво има, бе? Ако става дума за това, че уредбата ми е пусната толкова силно, ще ви кажа, че оная стара вещица отдолу...

— Може ли да влезем? Важно е — каза Рат.

Магнесен искаше да откаже, но Рат го бутна встрани и мина покрай него, следван от Смит, Фолънсби, Хаскинс и малка армия полицаи. Магнесен бе объркан, учуден и същевременно недоволен. С голяма доза страхопочитание той се обърна с лице към тях.

— Господин Магнесен — заговори Рат с най-приятния глас, който успя да измайстори. — Надявам се, че ще ни простите за нахлуването. Позволете ми да ви уверя, че това е в интерес на обществото, както и във ваш собствен интерес. Познавате ли един нисък, сърдит, червенокос и със зачервени очи човек?

— Да — произнесе бавно и тихо Магнесен.

Хаскинс въздъхна с облекчение.

— Бихте ли ни казали името и адреса му? — попита Рат.

— Искате да знаете... Я почакайте! Какво е направил?

— Нищо.

— Тогава за какво го търсите?

— Нямаме време за обяснения — каза Рат. — Повярвайте ми, че това е за негово добро. Как се казва?

Магнесен огледа грозното лице на Рат и се опита да обмисли положението.

Намеси се и лейтенант Смит:

— Хайде, Магнесен, ако знаеш кое е добро за теб, ще проговориш. Искаме името, и то бързо.

Това се оказа неправилен подход. Магнесен си запали цигара, духна дима в посока на Смит и го погледна изпитателно.

— Заповед имаш ли, приятел?

— Имам — пристъпи напред Смит. — И ще арестувам и теб, умнико.

— Стига! — заповяда Рат. — Лейтенант Смит, благодаря ви за помощта. Повече няма да сте ми нужен.

Смит се обиди, събра взвода и си тръгна.

— Извинявам се за държанието на Смит — каза Рат. — По-добре е да ви разкажа случая.

Набързо, но подробно той разказа историята за купувача и марсианската терапевтична машина. Когато завърши, Магнесен изглеждаше още по-недоверчив, отколкото преди.

— Казвате, че искал да убие мен?

— Определено.

— Това е лъжа! Не знам каква игра играете, господине, но никога няма да ме накарате да ви повярвам. Елуд ми е най-добрият приятел. От деца сме приятели. Заедно служихме. Елуд ще си отреже ръката заради мен. И аз също заради него.

— Да, да — нетърпеливо произнесе Рат. — Когато е в нормално състояние, със сигурност би го направил. Елуд — това собственото или фамилното му име е?

— Собственото — отвърна подигравателно Магнесен.

— Вашият приятел Елуд е психопат.

— Вие не го познавате. Този мъж ме обича като брат. Кажете ми какво всъщност е направил Елуд? Закъснял е с някои плащания, а? Аз мога да помогна.

— О, твърдоглав глупак такъв! — развика се Рат. — Опитвам се да ти спася живота! Също и този на приятеля ти!

— Ама откъде да знам? — възрази му Магнесен. — Вие нахлухте тук и...

— Можеш да ми вярваш — каза Рат.

Магнесен огледа лицето му и кимна мрачно.

— Казва се Елуд Казуел. Живее тук, до пресечката, на номер 341.

Мъжът, който отвори вратата, беше нисък, с червена коса и зачервени очи. Дясната му ръка бе пъхната в джоба на самото. Изглеждаше много спокоен.

— Вие ли сте Елуд Казуел? — попита Рат. — Човекът, който закупи регенератор днес следобед в магазина за домашни терапевтични уреди?

— Да — отговори Казуел. — Ще влезете ли?

В малкия хол те видяха регенератора, блестящ в черно и хром, поставен близо до дивана. Беше изключен.

— Използвахте ли го? — попита разтревожено Рат.

— Да.

Фолънсби пристъпи напред.

— Господин Казуел, не знам как да ви обясня, но сме направили ужасна грешка. Регенераторът, който сте купили, е марсиански модел... За терапия на марсианци.

— Знам — каза Казуел.

— Наистина ли?

— Разбира се. Бързо го разбрах.

— Положението беше доста опасно — каза Рат. — Особено за човек с вашите... хмм... неприятности. — Той тайничко огледа Казуел. Човекът изглеждаше добре, но външният вид често може да излъже, особено при психично болни. Казуел страдаше от мания за убиване и нямаше причина страданието му да не продължава.

На Рат изведнъж му се прииска да не беше освобождавал Смит и хората му. Понякога е успокояващо да имаш на разположение един въоръжен взвод.

Казуел пресече стаята и застана до терапевтичната машина. С една ръка все още в джоба на самото, той постави другата с обич върху регенератора.

— Това нещичко положи всички усилия, горкото — каза той. — Естествено, то не може да излекува нещо, което не съществува. — Той се засмя. — Но беше много близо до успеха.

Рат се вгледа в лицето на Казуел.

— Радвам се, че не ви е причинило вреда, господине — произнесе той със спокоен глас. — Компанията, разбира се, ще ви възмезди за загубеното време и умственото натоварване, които...

— Естествено — заяви Казуел.

— И ние ще ви снабдим веднага с необходимия регенератор от земен тип.

— Това няма да е необходимо.

— Няма ли?

— Не — произнесе решително Казуел. — Опитът на машината за лечение ме накара да си направя самооценка. Имаше един миг на пълно прозрение, когато аз успях да оценя и да се освободя напълно от желанието да убия горкия Магнесен.

Рат кимаше учудено.

— Значи вече не изпитвате подобно желание?

— В ни най-малка степен.

Рат се намръщи силно, опита се да каже нещо, но се спря. Обърна се към Фолънсби и Хаскинс.

— Вземете тази машина. Имам да ви казвам няколко думи, но това ще стане, когато се върнем в магазина.

Началникът и продавачът вдигнаха регенератора и си тръгнаха.

Рат пое дълбоко дъх.

— Господин Казуел, настоявам да приемете гратис един нов регенератор от фирмата. Ако лечението не е извършено правилно, винаги има опасност болестта да се възбуди отново.

— При мен не съществува такава опасност — весело, но с дълбоко убеждение му отвърна Казуел. — Благодаря за предложението ви, господине. И лека нощ.

Рат повдигна рамене и се насочи към вратата.

— Почакайте! — повика го Казуел.

Рат се обърна. Казуел бе извадил ръката от джоба си. Държеше револвер. Рат усети как крайниците му изтръпват. Той изчисли разстоянието между себе си и Казуел. Беше доста далеч от него.

— Ето — каза Казуел и протегна към, него револвера с дръжката напред. — Той вече няма да ми трябва.

Рат успя да запази лицето си безизразно, докато вземаше револвера и го поставяше в безформения си джоб.

— Лека нощ — каза Казуел. Той затвори и заключи вратата зад Рат.

Най-после беше сам.

Казуел отиде в кухнята. Отвори си бутилка бира, отпи голяма глътка и седна до масата. Загледа се в една точка над и вляво от кухненския часовник.

Сега трябваше да оформи плана си. Нямаше време за губене.

Магнесен! Това нечовешко чудовище, което бе отсякло горикаето на Казуел! Магнесен! Човекът, който дори и сега тайно обмисляше как да зарази Ню Йорк с ужасното филмско желание! О, Магнесен, желая ти дълъг и предълъг живот, изпълнен с мъченията, които ще стоваря върху теб. И ще започна с...

Казуел се усмихна, докато измисляше как точно ще дуарква Магнесен по влендишки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.